

vému vadí však i tendence celého cís. nař. o zásobování obyvatelstva předměty potřeby a jeho trestních ustanovení zvláště, chrániti spotřebitelstvo před hospodářsky neodůvodněným zdražováním předmětů potřeby. Ochrany této by nebylo dosaženo při omezování použití § 20 cís. nař. na prodeje, při nichž požadována byla zjevně přehnaná cena od osoby uvnitř hranic státu sídlící, poněvadž ceny požadované při prodejkách za hranice ihned jeví své účinky také na utváření se cen dotyčného zboží uvnitř hranic státu, a tím zřejmě i obyvatelstvo jeho jest poškozováno.

Čís. 167.

Krádež spáchaná posluhovačkou v domácnosti, v níž posluhovala, zakládá zločinnou kvalifikaci dle § 176 II. lit. b) neb c) tr. zák.

(Rozh. ze dne 24. března 1920, Kr I 564/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované Tekly V. do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 18. září 1919, jímž uznána byla vinnou zločinem krádeže dle §§ 171, 176 II. b) tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Námítka zmateční stížnosti, že v přítomném případě není oprávněna zločinná kvalifikace krádeže dle § 176 II. b) tr. z. proto, že obžalovaná jest pouhou posluhovačkou, která chodila do domácnosti poškozené pouze jednou týdně, a že tudíž není osobou služebnou, v domě trvale zaměstnanou, jak předpokládá citované zákonné ustanovení, jest neodůvodněna. § 176 II. b) prohlašuje za zločinnou krádež odcizení takových věcí (v hodnotě 50 K převyšující), které následkem poměru, v němž jest zloděj k okradenému, nemohou býti náležitě chráněny proti odcizení. Zákon neklade tak váhu na trvalost služebního poměru pachatelovu, ani na příslušnost zloděje k domácnosti poškozeného, nýbrž předpokládá, že se jedná o osobu služebnou, která za mzdu vykonává práce v domácnosti poškozeného a tímto služebním poměrem přichází v blízký styk s věcmi svého zaměstnavatele. V přítomném případě jest zjištěno, že obžalovaná právě jako posluhovačka si zjedнала přístup k odcizené věci, a že ji odňala své zaměstnavatelce v době, kdy konala svou obvyklou týdenní práci. Jedná se tudíž nepochybně o věc, která následkem poměru, v němž byla k ní obžalovaná, nemohla býti proti odcizení náležitě chráněna a o osobu služebnou ve smyslu § 176 II. b) tr. z. Kdyby zmateční stížnost kladla snad váhu na to, že obžalovaná jako posluhovačka měla jen denní plat, že nebyla zjednána na delší dobu, a nebyla členem domácnosti okradené, dlužno uvážiti, že i pak by spadala krádež pokrývky pod ustanovení § 176 II., odstavce c), poněvadž by bylo nutno pokládati posluhovačku za osobu, která vstupuje k zaměstnavatelce v námezdní poměr, který není určen na delší dobu, kterýž lze kdykoliv rozvázati. Jednání obžalované bylo by nutno v každém případě posuzovati dle § 176 II., ať již dle od-

stavce b), či c), a nemá proto obžalovaná příčiny si stěžovati na právní posouzení věci.

Čís. 168.

Padělání peněz a cenných papírů. Použití nejnížší sazby trestní dle odstavce 3 § 1 zák. ze dne 22. května 1919 č. 269 sb. z. a n. jest odůvodněno jen tenkrát, bylo-li paděláno neb dopraveno skutečně jen několik málo padělků v úhrnné menší ceně, a to bez rozdílu, zda jde o padělatele neb rozšiřovatele padělaných peněz.

(Rozh. ze dne 24. března 1920, Kr I 84/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství v Budějovicích do rozsudku krajského jako výjimečného soudu v Budějovicích ze dne 17. prosince 1919, jímž byl obžalovaný Markus W. uznán vinným zločinem dle § 1 zákona ze dne 22. května 1919, č. 269 sb. z. a n., avšak odsouzen za to jen dle § 1, odst. 3 cit. zákona z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje proti odsuzujícímu výroku pro zločin dle § 1 zákona ze dne 22. května 1919, č. 269 sb. z. a n. důvod zmatečnosti č. 11 § 281 tr. ř., vytýkajíc, že soud první instance při vyměření trestu vykročil z mezí sazby trestní, pokud jest sazba ta určena zvláštními okolnostmi přitěžujícími a polehčujícími, v zákoně jmenovitě uvedenými. První soud vzal totiž za prokázáno, že obžalovaný dopravil z Rakouska, tedy z ciziny, do území čs. republiky, nedorozuměv se s padělateli nebo osobami, jinak na padělání účastněnými, padělané peníze, t. j. 124 kusů padělaných kolků na 20korunové bankovky, a 15 kusů padělaných kolků na 10korunové bankovky, při čemž mu bylo padělání kolků známo, a mimo to 3 stokorunové, 4 padesátikorunové, 193 dvacetikorunové a 7 desetikorunových neokolkovaných bankovek, a to v úmyslu, by nalepením padělaných kolků na neokolkované bankovky padělky udal jako pravé peníze. Přes to, že u obžalovaného byl nalezen tak značný počet padělaných kolků a že rozsudek sám vyslovuje, že by byl obžalovaný, kdyby nebyl býval přistižen a zadržen, opatřil falšovanými kolky a uvedl do oběhu bankovky v úhrnném obnosu 2630 K, má první soud nesprávně za to, že se padělání obžalovaného omezilo jen na málo falsifikátů nepatrné hodnoty, a to prý vzhledem k znehodnocení peněz — a vyměřil trest obžalovanému dle 3. odst. § 1 cit. zákona. Avšak dle znění § 1 cit. zák. nemůže býti nejmenší pochybnosti o tom, že použití nejnížší sazby trestní dle odstavce 3 jest odůvodněno jen tenkrát, bylo-li paděláno nebo dopraveno skutečně jen několik málo padělků v úhrnné menší ceně, nikoliv v případech, jako jest přítomný, kde již značný celkový počet padělků 139, i úhrnná cena jich 2630 K předem vylučují použití sazby nejmírnější, stanovené pro případy nepatrného rozsahu a nejméně nebezpečné. Ze znění odstavce 3. § 1 a ze srovnání samostatných trestních sazeb odstavce 1., 2. a 3. vychází na jevo, že při správném po-